

den danske Indflydelse endnu have adskiligt at sige overfor Grønlænderne. Noget af det, der vil volde Vanskelighed, er, at man i Kommune- og Landsraadene vel maa tillade — paa tilsvarende Maade som i Vestindien —, at saavel det danske som det grønlandske Sprog bruges. Jeg vil da i Forbindelse hermed kun udtale et Ønske om, at man ved Skoleundervisningen lagde mere an paa at lære Grønlænderne noget Dansk. Hvis et Samfund, der ikke bestaar af mere end $\frac{1}{2}$ Snes Tusind Mennesker, skal have Del i Civilisation og i Verdenskulturen, maa man ganske sikkert ønske det tilstrækkeligt Kendskab til et, selv om det kun er et lille Lands, Sprog, der kan bringe det i Berøring med Verden, og det er da her det naturlige, at det bliver det danske.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale denne Sag til en velvillig Behandling i Udvalget. Først der ville vi virkelig blive i Stand til at kritisere Forslaget; her maa vi foreløbig nøjes med at ønske det velkommen.

Zahle: Jeg kan slutte mig til den sidste ærede Taler i Ønsket om, at dette Forslag maa blive underkastet en omhyggelig Udvalgsbehandling. Der kan jo være et og andet i de ejendommelige Forhold, Lovforslaget angaar, som det maaske ikke vilde være saa heldigt at fremdrage her i Salen, men som bør behandles i et Udvalg.

Jeg skal søge at fatte mig i den størst mulige Korthed. Det er for faa Minutter siden rygtedes her i Salen, at Højre oppe i Landstinget har opgivet sin partimæssige Modstand mod Valgretsforliget, og det er ikke mere end naturligt, at det under disse Forhold er vanskeligt at samle....

Formanden: Valgretssagen ligger ikke for.

Zahle: Jeg gjorde blot den Bemærkning angaaende den foreliggende Sag, at det under disse Forhold er vanskeligt at samle synderlig Interesse om den. Jeg tror ikke, der er 10 Medlemmer i Salen, der ere paa deres Plads. Man passiarer og drøfter den store Begivenhed alle Vegne her i Bygningen, og det er ikke mere end

rimeligt. Men jeg kan dog ikke lade helt være med at udtale mig angaaende den foreliggende Sag, som interesserer mig saa overordentlig levende.

Jeg maa begynde med at rette en Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister, fordi jeg ikke ganske forstod en Erklæring, han afgav ved Mødets Begyndelse. Den højtærede Minister sagde, at han havde talt med alle Medlemmer af den nedsatte Kommission, som nylig har afsluttet sit Arbejde, og spurgt dem om, hvorvidt der var begaaet Misligheder af mere eller mindre betydelig Art indenfor Den grønlandske Handel, og saa ved jeg ikke rigtig, om den højtærede Minister sagde, at samtlige Medlemmer havde afgivet en positiv Erklæring om, at der ikke var begaaet Misligheder af nogen som helst Art, eller om Medlemmerne havde svaret — hvis Svaret har været ens for alle Medlemmer —, at de turde ikke bestemt sigte nogen indenfor Den grønlandske Handel for at have begaaet Misligheder. Der er jo stor Forskel paa, om man siger: Der er ingen som helst Misligheder begaaet, eller: Uagtet Forholdene ere saadan og saadan, tør jeg dog ikke tage det positive Ansvar paa mig at sigte nogen for at have modtaget Bestikkelse eller i øvrigt begaaet Misligheder. Jeg forstod ikke rigtig, hvilken af disse to Erklæringer det var, den højtærede Minister havde modtaget. Man skulde jo tro, at der var noget raadent, siden Spørgsmaalet overhovedet er blevet rejst af den højtærede Minister overfor Kommissionens Medlemmer. Men det ville vi jo komme til at se, naar Udvalgets Betænkning kommer til at foreligge. Det havde været rart, om den havde foreligget, inden denne første Behandling fandt Sted, thi da kunde denne første Behandling, selv om den ikke havde haft det Uheld at falde paa en saa bevæget Dag som i Dag, være ført med større Udbytte, end den nu kan.

Jeg skal angaaende selve Sagen tillade mig at bemærke, at efter mit Skøn maa Opgaven ikke være den at bibringe Grønlænderne den Opfattelse, at de leve af den grønlandske Handels Naade, men tværtimod at bibringe dem den — tilmed rigtige — Opfattelse, at de ere et selvstændigt Samfund, der lever af egen Virksom-